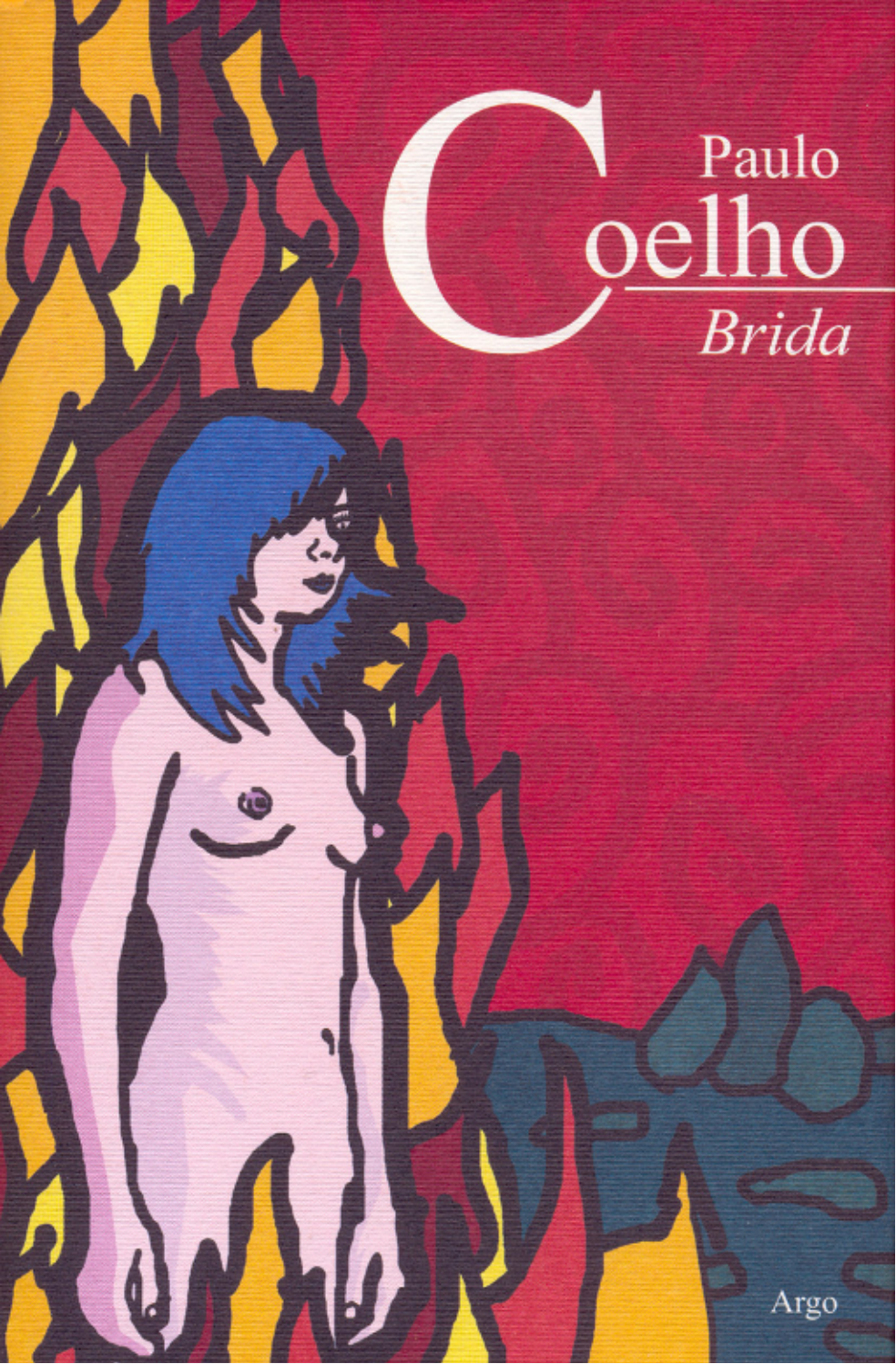

Paulo
Coelho
Brida
Argo

Paulo Coelho

Brida

Argo

Přeložila Pavla Lidmilová

Argo, 2014
Copyright © 1990 by Paulo Coelho
This edition was published by arrangements with Sant Jordi Asociados, Barcelona, SPAIN.
All Rights Reserved.
Translation © Pavla Lidmilová, 2008
Informace o autorovi a jeho díle najdete na internetových stránkách www.paulocoelho.com a na www.argo.cz

ISBN 978-80-7203-976-0 (váz.)
ISBN 978-80-257-1369-3 (e-kniha)

N.D.L.,
zdroji zázraků;
Christině,
jež je jedním z nich;
a Bridě.

Aneb žena některá mající grošů deset,
ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce,
a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?
A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy, řkuci:
Spolu radujte se se mnou, nebo jsem nalezla groš,
kterýž jsem byla ztratila.

Lukáš, 15, 8-9

NĚKOLIK SLOV ÚVODEM

V knize *Mágův deník* jsem vyměnil dvě praktiky RAM[1] za percepční cvičení, jimž jsem se naučil v době, kdy jsem se věnoval divadlu. Přestože v obou případech lze dospět k přesně stejným výsledkům, dostalo se mi přísné výtky od mého Mistra. „Nezáleží na tom, jestli existují rychlejší nebo snadnější prostředky; Tradice se nikdy nesmí měnit," řekl.

Proto se těch několik málo rituálů, které popisuji v románu *Brida*, v ničem neliší od rituálů používaných po celá staletí Tradicí Luny – specifickou Tradicí, vyžadující při jejich provádění zkušenost a praxi. Provádět je bez vedení je nebezpečné, nerozvážné a zbytečné a může to vážně uškodit Duchovnímu hledání.

---

[*] RAM – malý řád v rámci katolické církve, který se bez jakýchkoli záhad nebo tajemství snaží porozumět symbolické řeči světa. /Pozn. překl./

Každý večer jsme spolu sedávali v kavárně v Lurdech. Já, poutník na posvátné Římské cestě, jsem při hledání svého Daru musel putovat ještě hodně dní. Ona, Brida O'Fern, na určitou část této pouti dohlížela.

Za jednoho z těch večerů jsem se jí zeptal, jak silně na ni zapůsobila návštěva jednoho opatství, které patří k cestě ve tvaru hvězdy, jíž zasvěcenci procházejí v Pyrenejích.

„Nikdy jsem tam nebyla," odpověděla.

Překvapilo mě to. Měla už koneckonců Dar.

„Všechny cesty vedou do Říma," použila Brida starého přísloví, aby mi vysvětlila, že Dary lze probudit kdekoli. „Svou Římskou cestu jsem uskutečnila v Irsku."

Při dalších schůzkách mi vypověděla příběh svého hledání. Když skončila, zeptal jsem se, jestli mohu jednou napsat, co jsem od ní slyšel.

Nejprve souhlasila, ale při každém dalším setkání přišla s nějakou výhradou. Chtěla, abych změnil jména zúčastněných osob, vyptávala se, jací lidé to budou číst a jak budou reagovat.

„To nemůžu vědět," namítl jsem. „Ale kvůli tomu přece z toho neděláš takový problém."

„Máš pravdu," řekla. „Myslím si totiž, že je to velice soukromá zkušenost. Nevím, jestli si z ní může někdo vzít nějaké ponaučení."

Tohle riziko na sebe teď bereme oba, Brido. V jednom anonymním textu Tradice se praví, že každý člověk může během své existence zaujmout jeden ze dvou postojů: stavět, nebo pěstovat. Stavitelům mohou jejich úkoly trvat celé roky, ale jednoho dne

své dílo dokončí. Tehdy se zastaví a zůstávají omezeni vlastními zdmi. Život ztrácí smysl, když skončí stavba.

Jsou tu však také pěstitelé. Musejí snášet bouře a roční období a zřídkakdy si odpočinou. Avšak na rozdíl od budovy zahrada nikdy nepřestává růst. A současně s tím, jak neustále vyžaduje zahradníkovu pozornost, mění mu také život ve velké dobrodružství.

Zahradníci se mezi sebou poznají, neboť vědí, že v historii každé rostliny je růst celé Země.

PAULO COELHO

IRSKO
srpen 1983 – březen 1984

LÉTO A PODZIM

„Chci se učit magii," řekla dívka.

Mág se na ni podíval. Vybledlé džíny, tričko, vyzývavý pohled, jaký plaší lidé upírají většinou v nevhodnou chvíli. – Jsem asi dvakrát tak starý jako ona, – pomyslel si. Přesto si však byl jist, že má před sebou svou Druhou část.

„Jmenuji se Brida," pokračovala. „Promiňte, že jsem se nepředstavila. Na tuhle chvíli jsem dlouho čekala a jsem nervóznější, než jsem si myslela."

„Proč se chcete učit magii?"

„Abych našla odpověď na některé životní otázky. Abych poznala skryté síly. A možná k cestám do minulosti a do budoucnosti."

Stávalo se mu, že za ním do lesa občas někdo s takovým požadavkem přišel. Kdysi býval velice známý a Tradicí respektovaný Mistr. Přijal hodně žáků a věřil, že bude-li moci měnit lidi kolem sebe, bude se měnit i svět. Dopustil se však chyby. A Mistři Tradice se chyb dopouštět nesmějí.

„Nemyslíte, že jste moc mladá?"

„Je mi jedenadvacet," řekla Brida. „Kdybych se teď chtěla stát baletkou, řekli by, že jsem už příliš stará."

Mág jí pokynul, aby ho následovala. Oba pak mlčky vykročili do lesa. – Je hezká, – pomyslel si, zatímco se stíny stromů rychle přesouvaly, protože slunce už se blížilo k obzoru. – Ale jsem dvakrát tak starý jako ona. – To znamenalo, že bude nejspíš trpět.

Bridu rozčilovalo mlčení muže, který šel vedle ní; na její poslední větu ani nezareagoval. Lesní půda byla vlhká, pokrytá spadaným listím; i ona si všimla, jak se mění stíny a rychle se blíží noc. Za chvíli se setmí a nemají ani čím si posvítit.

– Musím mu důvěřovat, – dodávala si odvahy. – Jestliže věřím, že mě může učit magii, věřím také, že mě může vést lesem.

Kráčeli dál. Zdálo se, že muž jde nazdařbůh, sem a tam, a že mění směr, aniž mu něco stojí v cestě. Několikrát se točili v kruhu a třikrát nebo čtyřikrát došli na stejné místo.

– Asi mě zkouší. – Rozhodla se dovést tuto zkušenost až do konce a tvářila se, že všechno, co se děje – i chůze v kruhu –, je něco zcela normálního.

Přišla zdaleka a na toto setkání dlouho čekala. Z Dublinu to měla skoro sto padesát kilometrů a autobusy do téhle vesnice byly nepohodlné a jezdily podle absurdního jízdního řádu. Musela brzo vstát, cestovat tři hodiny, ve vsi se na něho vyptávat a vysvětlovat, co od tak zvláštního člověka chce. Nakonec jí ukázali les, kde prý se přes den obvykle zdržuje –, ale ještě předtím ji kdosi varoval, že prý už se pokoušel svést nějaké tamější děvče.

– Je to zajímavý muž, – pomyslela si. Stoupali nyní do kopce a dívka zatoužila, aby se slunce ještě chvíli pozdrželo na obloze. Bála se, že uklouzne na mokrém listí.

„Proč se vlastně chcete učit magii?“

Bridu potěšilo, že konečně přerušil mlčení. Opakovala svou dřívější odpověď.

Muže však neuspokojila.

„Možná se chcete učit magii proto, že je tajemná a záhadná. Proto, že dává odpovědi, které za celý život dokáže najít málo lidí. Ale hlavně proto, že připomíná nějakou romantickou minulost.“

Brida na to nic neřekla. Nevěděla, co říct. Teď si spíš přála, aby mlčel jako dřív, protože se obávala, aby ho odpovědí nezklamala.

Prošli lesem, až se dostali na vrchol hory. Terén byl skalnatý, vůbec nic tam nerostlo, ale aspoň to tak neklouzalo a Brida už následovala Mága bez potíží.

Sedl si úplně nahoře a vyzval Bridu, ať udělá totéž.

„I jiní lidé už tady byli," řekl. „Přišli mě požádat, abych je učil magii. Já jsem však už lidi naučil všechno, co bylo třeba, vrátil jsem lidstvu, co mi dalo. Dnes chci být sám, chodit po horách, pečovat o rostliny a být ve spojení s Bohem."

„To není pravda," namítla dívka.

„Co není pravda?" podivil se.

„Možná chcete být ve spojení s Bohem. Ale není pravda, že chcete být sám."

Bridu to hned zamrzelo. Řekla všechno bez uvážení, a bylo příliš pozdě, aby chybu napravila. Třeba existují lidé, kteří jsou rádi sami. Třeba ženy potřebují muže víc než muži ženy.

Mág nicméně nevypadal popuzeně, když zas promluvil.

„Na něco se vás zeptám," řekl. „Ale musíte mi odpovědět naprosto pravdivě. Potom vás naučím, co ode mě chcete. Jestliže zalžete, nikdy už se do tohoto lesa nesmíte vrátit."

Brida si oddechla úlevou. Šlo jenom o jednu otázku. Prostě nesmí lhát, to je všecko. Vždycky si myslela, že Mistři vyžadují od budoucích žáků obtížnější věci.

Muž si sedl přímo před ni. Oči mu zářily.

„Dejme tomu, že vás začnu učit tomu, co umím," řekl a díval se jí přímo do očí. „Začnu vám ukazovat paralelní světy, které nás obklopují, anděly, moudrost přírody, tajemství Tradice Slunce a Tradice Luny. A vy si jednoho dne zajdete do města nakoupit nějaké potraviny, a znenadání potkáte na ulici muže svého života."

– Nedokázala bych ho poznat, – pomyslela si. Ale rozhodla se mlčet; otázka se zdála těžší, než čekala.

„On pocítí totéž a sblížíte se. Oba se do sebe zamilujete. Vy se budete dál u mě učit, já vám budu ve dne ukazovat moudrost Vesmíru a on moudrost Lásky v noci. Nastane však okamžik, kdy obě věci už nebude možné spojovat. Budete si muset vybrat."

Mág se na okamžik odmlčel. Ještě dřív, než se zeptal, dostal strach z dívčiny odpovědi. Její odpolední příchod znamenal konec jedné životní etapy obou. Věděl to, protože znal tradice a záměry Mistrů. Potřeboval ji stejně tak jako ona jeho. Dívka však v té chvíli musela říct pravdu; to byla jediná podmínka.

„Nyní mi odpovězte naprosto upřímně," řekl, když si dodal odvahy. „Nechala byste všeho, co jste se do té doby naučila, všech možností a všech tajemství, jež by vám svět magie mohl nabídnout, abyste zůstala s mužem svého života?"

Brida odvrátila zrak. Kolem ní byly hory a lesy a dole ve vsi se pomalu rozsvěcovala světla. Z komínů se kouřilo, zanedlouho se rodiny sejdou kolem stolu k večeři. Všichni poctivě pracují, žijí v bázni Boží a snaží se pomáhat bližním. To všechno dělají, protože znají lásku. Jejich život má vysvětlení a oni jsou s to pochopit všechno, co se ve Vesmíru děje, aniž kdy slyšeli o něčem jako Tradice Slunce a Tradice Luny.

„Nevidím žádný rozpor mezi svým hledáním a svým štěstím," řekla.

„Odpovězte, na co jsem se ptal." Mágovy oči se upíraly do jejích. „Nechala byste všeho kvůli tomu člověku?"

Brida se málem rozplakala. Nebyla to jen otázka, byla to volba, nejtěžší volba, jakou musejí lidé v životě učinit. Už na to často myslela dřív. Kdysi pro ni nic na světě nebylo důležitějšího. Měla hodně nápadníků, vždycky uvěřila, že některého miluje, a pokaždé ta láska ze dne na den skončila. Ze všeho, co do té doby poznala, byla láska to nejtěžší. Teď právě byla zamilovaná do někoho jen o málo staršího, než byla sama, studoval fyziku a na svět nahlížel úplně jinak než ona. Znovu uvěřila v lásku a vsadila na své city, ale protože už se tolikrát zklamala, nebyla si ničím jista. Přesto pro ni láska dosud představovala velkou životní sázku.

Schválně se na Mága nedívala. Zahleděla se na vesnici s komíny, z nichž stoupal kouř. Od počátku věků se všichni snaží porozumět vesmíru skrze lásku.

„Nechala bych kvůli němu všeho," řekla konečně.

Ten muž naproti ní jakživ nepochopí, co se děje v lidském srdci, uvažovala. Zná moc, tajemství magie, ale nezná lidi. Má prošedivělé vlasy, opálenou pleť a je na něm vidět, že je zvyklý chodit po horách. Přitahuje ji očima, v nichž se mu zračí duše plná odpovědí, a určitě jej zas jednou zklamou city obyčejných lidí. I ona sama sebe zklamala, ale lhát nemůže.

„Podívejte se na mě," řekl Mág.

Brida se styděla. Přesto se na něho podívala.

„Řekla jste pravdu. Budu vás učit."

Už se úplně setmělo a na bezměsíčné obloze zářily hvězdy. Za dvě hodiny vypověděla Brida tomu cizímu muži celý svůj život. Pátrala po událostech, které by vysvětlovaly její zájem o magii – jako vize v dětství, předtuchy, vnitřní hlasy –, ale nic se jí nepodařilo najít. Toužila poznat, to bylo vše. Kvůli tomu už chodila do kurzů astrologie, tarotu i numerologie.

„To jsou jen jazyky," řekl Mág. „A nejsou jediné. Magie promlouvá všemi jazyky lidského srdce."

„Co je to tedy magie?" zeptala se.

I ve tmě Brida postřehla, že Mág odvrátil tvář. Zamyšleně pozoroval oblohu, snad hledal nějakou odpověď.

„Magie je most," řekl konečně. „Most, který vám umožní přecházet ze světa viditelného do neviditelného. A získat ponaučení od obou."

„A jak se mám naučit ten most přecházet?"

„Musíte si najít vlastní způsob. Každý člověk má jiný."

„Kvůli tomu jsem sem přišla."

„Jsou dvě formy," odpověděl Mág. „Tradice Slunce, která učí tajnostem skrze prostor, skrze věci, jež nás obklopují. A Tradice